

ਅਪੀਲੀ ਸਿਵਲ

ਗਰੋਵਰ ਜੇ.

ਸੰਪਤ ਕੁਮਾਰ ਅਤੇ ਹੋਰ, -ਅਪੀਲੈਟਸ

ਬਨਾਮ

ਨੱਥੂ ਰਾਮ, - ਜਵਾਬਦਾਤਾ।

1957 ਦਾ ਸਿਵਲ ESA ਨੰ. 548

ਸਿਵਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜਰ ਕੋਡ (1908 ਦਾ V)—ਸੈਕਸ਼ਨ 60(1) (ccc) ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਪਟਿਆਲਾ ਰਿਲੀਫ ਆਫ ਡਿਬਟਡਨੈਸ ਐਕਟ (V of 1999 Bk.) ਦੀ ਧਾਰਾ 34 (ccc) ਦੁਆਰਾ ਸੋਧਿਆ ਗਿਆ ਹੈ—ਪ੍ਰੋਵੀਸੋ— ਦਾ ਦਾਇਰਾ—ਪ੍ਰਾਪਰਟੀ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਗਈ। ਵਸੂਲੀ ਲਈ ਮੰਗੇ ਗਏ ਕਰਜ਼ੇ ਦੇ ਨਾਲ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਨੱਥੀ ਨਾ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇ—ਕੀ ਕੁਰਕੀ ਤੋਂ ਛੋਟਾ ਹੈ—ਪੈਪਸੂ ਦਾ ਪੰਜਾਬ ਨਾਲ ਰਲੇਵਾਂ—ਪੈਪਸੂ ਵਿਚ ਪ੍ਰਚਲਿਤ ਕਾਨੂੰਨ ਪੰਜਾਬ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦੁਆਰਾ ਸੋਧੇ ਜਾਣ ਤੱਕ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਰੱਖੇ ਗਏ ਹਨ—ਜਾਬਤਾ ਦੀ ਧਾਰਾ 60(1) (ਸੀ.ਸੀ.ਸੀ.) ਦੀ ਵਿਵਸਥਾ ਪੰਜਾਬ ਵਿੱਚ ਸਿਵਲ ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਆ ਦਾ ਪੈਪਸੂ ਤੋਂ ਵੱਖਰਾ - ਕੀ ਪੈਪਸੂ ਦੀ ਵਿਵਸਥਾ ਨੂੰ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਆਰਟੀਕਲ 14 ਦੇ ਤਹਿਤ ਵਿਤਕਰੇ ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਖਤਮ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।

1958

Feb., 25th

ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸਿਵਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜਰ ਦੀ ਧਾਰਾ 60(1) (ccc) ਦੇ ਪ੍ਰੋਵੀਸੋ ਵਿੱਚ ਵਰਤੇ ਗਏ ਸ਼ਬਦ - ਪਟਿਆਲਾ ਰਿਲੀਫ ਆਫ ਡਿਬਟਡਨੈਸ ਐਕਟ, V ਦੇ 1999 ਬੀ.ਕੇ. ਦੀ ਧਾਰਾ 34 (ਸੀਸੀਸੀ) ਦੁਆਰਾ ਸੋਧੇ ਗਏ ਹੋਏ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ। ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਸਾਥੇ ਅਤੇ ਵਿਆਕਰਨਿਕ ਅਰਥਾਂ ਨੂੰ ਦੇਖਦੇ ਹੋਏ, ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਵਿਆਖਿਆ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਪਰਿਵਰਤਨ ਦਾ ਸਪੱਸ਼ਟ ਘੇਰਾ ਇਹ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਕਿਸੇ ਨਿਰਣੇ-ਕਰਜ਼ਦਾਰ ਦੀ ਕਿਸੇ ਵੀ ਜਾਇਦਾਦ ਨੂੰ ਸੁਰੱਖਿਆ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਗਿਰਵੀ ਰੱਖਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ

ੴ

ਇਹ ਤੱਥ ਕਿ ਕੀ ਇਹ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਵਸੂਲੀ ਲਈ ਮੰਗੇ ਗਏ ਕਰਜ਼ੇ ਨਾਲ ਚਾਰਜ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਕਰਜ਼ੇ ਨਾਲ ਚਾਰਜ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।

ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪੁਰਾਣੇ ਪੈਪਸੂ ਦੇ ਪੰਜਾਬ ਨਾਲ ਰਲੇਵੇਂ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਸੈਕਸ਼ਨ 60(1) (ਸੀ. ਸੀ. ਸੀ.) ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਪੁਰਾਣੇ ਪੈਪਸੂ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਕੀਮਤੀ ਖੇਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਨੂੰ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 14 ਦੁਆਰਾ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਵਿਤਕਰਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਪੰਜਾਬ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਚਲਿਤ ਸਿਵਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜਰ ਦੀ ਧਾਰਾ 60(1) (CCC) ਤੋਂ ਵੱਖਰਾ ਹੈ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵਿਵਾਦ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਖੇਤਰੀ ਵਰਗੀਕਰਣ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਰਾਜ ਪੁਨਰਗਠਨ ਐਕਟ, 1956 ਦੀ ਧਾਰਾ 119 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ, ਪੁਰਾਣੇ ਪੈਪਸੂ ਰਾਜ ਦੇ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ਾਂ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਚਲਿਤ ਕਾਨੂੰਨਾਂ ਨੂੰ ਉਪਰੋਕਤ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ਾਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਮੌਜੂਦਾ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਇੱਕ ਵੱਖਰਾ ਪ੍ਰਬੰਧ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ, ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਕਿ ਵਰਗੀਕਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਵਾਜਬ ਆਧਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਵੇਤੀ ਬਨਾਮ ਚਿਰੰਜੀ ਲਾਲ (1) ਅਤੇ ਰਾਮਜੀ ਲਾਲ ਬਨਾਮ ਆਈਟੀ ਅਫਸਰ (2) 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ; ਦੁੱਲਾ ਬਨਾਮ ਰਾਮ ਚੰਦ (3) ਅਤੇ ਬਰਦੀਚੰਦ ਬਨਾਮ ਰਾਜਸਥਾਨ ਰਾਜ (4) ਵੱਖਰਾ ਕੀਤਾ।

ਜੱਜ, ਇਲ ਕਲਾਸ, ਪਟਿਆਲਾ 'ਬੀ', ਮਿਤੀ 30 ਨਵੰਬਰ, 1956 ਨੂੰ ਸ਼੍ਰੀ ਮੁਰਾਰੀ ਲਾਲ ਪੁਰੀ, ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ, ਪਟਿਆਲਾ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਤੋਂ ਫਾਂਸੀ ਦੀ ਦੂਜੀ ਅਪੀਲ ਮਿਤੀ 18 ਮਾਰਚ, 1957, - *obje^u^I^ ਅਰਜ਼ੀ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨਾ ਅਤੇ ਘਰ ਨੂੰ ਕੁਰਕੀ ਤੋਂ ਛੋਟ ਦੇਣਾ।*

ਜੇਐਨ ਕੌਸ਼ਲ, ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਲਈ।

ਬੀ ਆਰ ਅਗਰਵਾਲ, ਜਵਾਬਦੇਹ ਲਈ।

ਨਿਰਣਾ

ਗਰੇਵਰ, ਜੇ.-ਇਸ ਐਪ ਪੀਲ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਸਵਾਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਡਿਕਰੀ-ਧਾਰਕ ਦੁਆਰਾ ਅਟੈਚ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਘਰ ਕੁਰਕੀ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਸੀ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵਿਵਾਦ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਵਿਚਾਰ ਅਧੀਨ ਘਰ ਫੈਸਲਾ-ਕਰਜ਼ਦਾਰ ਦਾ ਰਿਹਾਇਸ਼ੀ ਘਰ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਹ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਲੈਣਦਾਰ ਕੋਲ ਗਿਰਵੀ ਹੈ

(1)	ਏਆਈਆਰ 19 -4 ਲਹ. 29
(2)	ਏਆਈਆਰ 1951 ਐਸਸੀ 97
(3)	ਏਆਈਆਰ 1938 ਲਹ. 736
(4)	ਏਆਈਆਰ 1953 ਰਾਜ. 27

ਗਿਰਜਾ ਮੱਲ ਦੇ ਨਾਮ ਨਾਲ, ਅਤੇ ਸਵਾਲ 8 ⁸ ¹ ¹ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਧਾਰਾ 34(ccc) ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ . ਪਟਿਆਲਾ ਰਿਲੀਫ ਆਫ ਡਿਬਟੇਡਨੈਸ ਐਕਟ, 1999 ਬੀ.ਕੇ. ਨੱਥੂ ਰਾਮ ਛੋਟ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਫੈਸਲੇ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ- ਗਰੇਵਰ ਜੇ. ਕਰਜ਼ਦਾਰ ਉਪਰੋਕਤ ਪ੍ਰਵਧਾਨ ਕੋਡ ਆਫ ਸਿਵਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜਰ ਦੀ ਧਾਰਾ 60 ਅਤੇ ਉਪ ਧਾਰਾ (1) ਵਿੱਚ ਸੰਸ਼ੋਧਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਨੂੰ ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਸੀ:-

" * * * * *

(cc) ਇੱਕ ਮੁੱਖ ਰਿਹਾਇਸ਼ੀ ਘਰ ਅਤੇ ਇਸ ਨਾਲ ਜੁੜੀਆਂ ਹੋਰ ਇਮਾਰਤਾਂ (ਸਮੱਗਰੀ ਅਤੇ ਉਸ ਦੀਆਂ ਸਾਈਟਾਂ ਅਤੇ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਨਾਲ ਤੁਰੰਤ ਸੰਬੰਧਿਤ .ਇੱਥੋਂ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਅਨੰਦ ਲਈ ਜ਼ਰੂਰੀ) ਇੱਕ ਕਿਸਾਨ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਨਿਰਣੇ-ਕਰਜ਼ਦਾਰ ਲਈ ਤਰਸ ਰਹੇ ਹਨ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਹਨ; ਬਸ਼ਰਤ ਕਿ ਇਸ ਉਪ ਧਾਰਾ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੁਰੱਖਿਆ ਪ੍ਰੋਪਰਟੀ ਤੱਕ ਨਹੀਂ ਵਧਾਈ ਜਾਵੇਗੀ ਜਿਸ ਨੂੰ ਗਿਰਵੀ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ।"

ਇਸ ਪ੍ਰਾਵਧਾਨ ਦੇ ਸਹੀ ਦਾਇਰੇ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਮੁਸ਼ਕਲ ਖੜ੍ਹੀ ਹੋ ਗਈ ਹੈ। ਨਿਮਨਲਿਖਤ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦਾ ਪੱਖ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਸਿਰਫ ਇਹ ਤੱਥ ਕਿ ਫੈਸਲਾ-ਕਰਜ਼ਦਾਰ ਨੇ ਕਿਸੇ ਤੀਜੀ ਧਿਰ ਕੋਲ ਘਰ ਗਿਰਵੀ ਰੱਖਿਆ ਸੀ, ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਸ਼ਰਤ ਦੇ ਘੇਰੇ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਲਿਆ ਅਤੇ ਧਾਰਾ 60 ਦੁਆਰਾ ਸੰਬੰਧਿਤ ਸੁਰੱਖਿਆ ਲਈ ਉਸ ਨੂੰ ਅਯੋਗ ਨਹੀਂ ਬਣਾਇਆ। , ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਹ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਹੈ ਕਿ ਪ੍ਰਾਵਟੀ ਸਿਰਫ ਤਾਂ ਹੀ ਲਾਗੂ ਹੋਵੇਗੀ ਜੇਕਰ ਜਾਇਦਾਦ ਨੂੰ ਡਿਕਰੀ ਧਾਰਕ ਕੋਲ ਗਿਰਵੀ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਹੋਵੇ। ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਇਹੀ ਭਾਸ਼ਾ ਪੰਜਾਬ ਰਿਲੀਫ ਆਫ ਇਨ ਕਰਜ਼ਦਾਰਤਾ ਐਕਟ (1934 ਦਾ ਐਕਟ VII) ਦੀ ਧਾਰਾ 35 ਵਿੱਚ ਲਾਗੂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਪਰ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਇਸ ਐਕਟ ਨੂੰ 1942 ਦੇ ਪੰਜਾਬ ਐਕਟ, VI ਦੁਆਰਾ ਸੋਧਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਸੋਧੇ ਹੋਏ ਪ੍ਰਾਵਧਾਨ ਅਨੁਸਾਰ ਪ੍ਰੋਵੀਸੋ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪੜ੍ਹਦਾ ਹੈ: -

"ਬਸ਼ਰਤ ਕਿ ਇਸ ਧਾਰਾ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੁਰੱਖਿਆ ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਵਸੂਲੀ ਲਈ ਮੰਗੇ ਗਏ ਕਰਜ਼ੇ ਦੇ ਨਾਲ ਚਾਰਜ ਕੀਤੇ ਗਏ ਪ੍ਰੋਪਰਟੀ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਵਧਾਏਗੀ।"

ਸੰਪਤ ਕੁਮਾਰ ਫੈਸਲੇ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਉਠਾਈ ਗਈ ਦਲੀਲ- ਕਰਜ਼ਦਾਰ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਨੱਥੂਰਾਮ ਪਟਿਆਲਾ ਐਕਟ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਜੋ ਪ੍ਰਾਵਧਾਨ ਖੜ੍ਹਾ ਹੈ , ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਮਤਲਬ- ਗਰੇਵਰ ਨੂੰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਅਸੀਂ ਪੰਜਾਬ ਐਕਟ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਪ੍ਰਾਵੀਸੋ ਨੂੰ ਦੇਣਾ ਹੈ, 1942 ਵਿੱਚ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੋਧ ਤੋਂ ਬਾਅਦ। ਦੂਜੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ ਇਹ ਤਾਕੀਦ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਫੈਸਲੇ ਦੇ ਕਰਜ਼ਦਾਰ ਤੋਂ ਸੁਰੱਖਿਆ ਖੋਰਣ ਦਾ ਅਸਲ ਇਰਾਦਾ ਜਾਇਦਾਦ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਸੀ ਜੋ ਸ਼ਾਇਦ ਵਸੂਲੀ ਲਈ ਮੰਗੇ ਗਏ ਕਰਜ਼ੇ ਨਾਲ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਚਾਰਜ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੋਵੇ ਅਤੇ ਅਜਿਹੀ ਸੁਰੱਖਿਆ ਕਦੇ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੀ। ਵਾਪਸ ਲੈਣ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਜੇਕਰ ਜਾਇਦਾਦ ਕਿਸੇ ਤੀਜੀ ਧਿਰ ਕੋਲ ਗਿਰਵੀ ਰੱਖੀ ਗਈ ਸੀ ਜਿਸਦਾ ਮੁੜ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਕਰਜ਼ੇ ਨਾਲ ਕੋਈ ਸਬੰਧ ਨਹੀਂ ਸੀ।

ਮੈਨੂੰ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪਟਿਆਲਾ ਐਕਟ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਉਪਬੰਧ ਵਿੱਚ ਵਰਤੇ ਗਏ ਸ਼ਬਦਾਂ ਨੂੰ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਸਾਦੇ ਅਤੇ ਵਿਆਕਰਨਿਕ ਅਰਥ ਦਿੱਤੇ ਜਾਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਵਿਆਖਿਆ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ, ਪ੍ਰਾਵਧਾਨ ਦਾ ਸਪੱਸ਼ਟ ਦਾਇਰਾ ਇਹ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਨਿਰਣੇ ਦੀ ਕਿਸੇ ਵੀ ਜਾਇਦਾਦ ਨੂੰ ਸੁਰੱਖਿਆ ਨਾ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇ- ਰਿਣਦਾਤਾ ਜਿਸਨੂੰ ਗਿਰਵੀ ਰੱਖਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਇਸ ਤੱਥ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ ਕਿ ਕੀ ਇਹ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਵਸੂਲੀ ਲਈ ਮੰਗੇ ਗਏ ਕਰਜ਼ੇ ਨਾਲ ਚਾਰਜ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਕਰਜ਼ੇ ਨਾਲ ਚਾਰਜ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਸਿੱਖਿਅਤ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ ਨੇ ਦੱਤਾ ਬਨਾਮ ਰਾਮ ਚੰਦ (1) 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ, ਪਰ ਇਹ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਹੀ ਵੱਖਰਾ ਕੇਸ ਸੀ ਅਤੇ ਧਾਰਾ 60(1)(c), ਸਿਵਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜਰ ਕੋਡ ਦੇ

ਉਪਬੰਧਾਂ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਸਿਰਫ ਜਜ਼ਮੈਂਟ-ਕਰਜ਼ਦਾਰ ਨੇ ਡਿਕਰੀ-ਧਾਰਕਾਂ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਮਕਾਨ ਨੂੰ ਕਬਜ਼ੇ ਦੇ ਨਾਲ ਗਿਰਵੀ ਰੱਖਿਆ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਤੋਂ ਕਿਰਾਏ 'ਤੇ ਲੈ ਲਿਆ, ਉਸ ਨੂੰ ਧਾਰਾ 60(1)(c) ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੁਰੱਖਿਆ ਤੋਂ ਵਾਂਝਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਕਿਉਂਕਿ ਫੈਸਲਾ-ਕਰਜ਼ਦਾਰ ਨੇ ਕਦੇ ਵੀ ਕਬਜ਼ਾ ਨਹੀਂ ਛੱਡਿਆ। ਘਰ ਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਨੂੰ ਖੇਤੀਬਾੜੀ ਦੇ ਅਧੀਨ ਰੱਖਣ ਲਈ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਵਰਤ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹਾ ਕੋਈ ਸਵਾਲ ਸ਼ਾਮਲ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ, ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਅਥਾਰਟੀ ਮਦਦ ਲਈ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ *ਰੇਵਤੀ ਬਨਾਮ ਚਿਰੰਜੀ ਲਾਟ* (2) ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਉਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ UTA.IR 1938 Lah. 736 (2) ਏ.ਜੇ.ਆਰ. 1944 ਲਾਹ. 29

the effect of the amendment of section 60(1)(ccc) Sampat Kumar by Punjab Act VI of 1942, came up for considera-

tion. ਉਸ ਕੇਸ ਦੇ ਤੱਥਾਂ ਤੋਂ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਸੇਧ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਜਦੋਂ ਪ੍ਰੋਵੀਸੋ ਨੇ ਪਟਿਆਲਾ ਐਕਟ ਵਿਚ ਪ੍ਰੋਵੀਸੋ ਵਾਲੀ ਭਾਸ਼ਾ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕੀਤੀ ਸੀ, ਤਾਂ ਜਾਇਦਾਦ ਵੇਚੀ ਜਾਣੀ ਸੀ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਇਹ ਇਕ ਤਿਹਾਈ ਨੂੰ ਗਿਰਵੀ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਪਾਰਟੀ ਅਤੇ ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਵਸੂਲੀ ਲਈ ਮੰਗੇ ਗਏ ਕਰਜ਼ਿਆਂ ਦਾ ਦੋਸ਼ ਨਹੀਂ ਲਗਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ, ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਨੂੰ ਪਟਿਆਲਾ ਰਿਲੀਫ ਆਫ ਡਿਬਟੇਡਨੈਸ ਐਕਟ, 1999 ਬੀਕੇ ਦੁਆਰਾ ਸੋਧੇ ਗਏ ਸਿਵਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜ਼ਰ ਕੋਡ ਦੀ ਧਾਰਾ 60(1) (ਸੀਸੀਸੀ) ਦੇ ਪ੍ਰਾਵਧਾਨ ਦੁਆਰਾ ਕਵਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।

ਦੂਸਰਾ ਸਵਾਲ ਜੋ ਫੈਸਲਾ-ਕਰਜ਼ਦਾਰਾਂ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਭੜਕਿਆ ਹੈ ਉਹ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ * ਪੁਰਾਣੇ ਪੈਪਸੂ ਦਾ ਪੰਜਾਬ ਨਾਲ ਰਲੇਵਾਂ, ਧਾਰਾ 60(1)(ਸੀਸੀਸੀ) ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਪੁਰਾਣੇ ਪੈਪਸੂ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਖੇਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਨੂੰ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 14 ਦੁਆਰਾ ਵਿਤਕਰੇ ਵਾਲੀ ਘਟਨਾ ਵਜੋਂ ਖਤਮ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਦੇ ਹੋਰ ਖੇਤਰਾਂ ਵਿੱਚ, ਧਾਰਾ 60(1) (ਸੀਸੀਸੀ), ਜਿਵੇਂ ਕਿ "ਪੰਜਾਬ ਰਿਲੀਫ ਆਫ ਡਿਬਟੇਡਨੈਸ ਐਕਟ (1942 ਦਾ ਐਕਟ VI) ਦੁਆਰਾ ਸੋਧਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਕੇਵਲ ਉਹਨਾਂ ਲੋਕਾਂ ਤੱਕ ਸ਼ਰਾਰਤ ਨੂੰ ਸੀਮਤ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਘਰਾਂ 'ਤੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਰਜ਼ੇ ਦਾ ਦੋਸ਼ ਲਗਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਵਸੂਲੀ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਅਤੇ, ^ ਇਸ ਲਈ, ਉਸੇ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਨਿਰਣਾ-ਕਰਜ਼ਦਾਰ। ਇੱਕ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਡਿਗਰੀ ਵਿੱਚ ਸੁਰੱਖਿਆ ਦਾ ਆਨੰਦ ਮਾਣਿਆ। ਇਹ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਖੇਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਫੈਸਲਾ-ਕਰਜ਼ਦਾਰਾਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਰਿਹਾਇਸ਼ੀ ਮਕਾਨਾਂ ਦੀ ਕੁਰਕੀ ਅਤੇ ਵਿਕਰੀ ਤੋਂ ਵਧੇਰੇ ਸੁਰੱਖਿਆ ਮਿਲਦੀ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਸਾਬਕਾ ਰਾਜ ਪੈਪਸੂ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਖੇਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਫੈਸਲਾ-ਕਰਜ਼ਦਾਰਾਂ ਨੂੰ ਵਧੇਰੇ ਅਪੰਗਤਾ ਦੇ ਅਧੀਨ ਰੱਖੇ ਗਏ ਹਨ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਰਿਹਾਇਸ਼ੀ ਘਰ ਅਟੈਚਮੈਂਟ ਅਤੇ ਵਿਕਰੀ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਨਹੀਂ ਹਨ ਜੇਕਰ ਉਹ ਤੀਜੀ ਧਿਰ ਕੋਲ ਗਿਰਵੀ ਰੱਖੇ ਹੋਏ ਹਨ। ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਖੇਤਰੀ ਵਰਗੀਕਰਨ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਇਹ ਤਾਕੀਦ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਇਸਦਾ ਕੋਈ ਵਾਜਬ ਆਧਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ।

sampat Kumar ਮੇਰਾ ਧਿਆਨ ਬਰਦੀਚੰਦ v. ਅਤੇ ਹੋਰ ^ tate oj ਰਾਜਸਥਾਨ (1) ਵੱਲ ਬੁਲਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਉਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਵਾਂਚੂ, ਨੰਬੂ ਰਾਮ ਸੀ.ਜੇ., ਅਤੇ ਮੋਦੀ, ਜੇ. ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਮਾਰਵਾੜ ਰਿਲੀਫ ਆਫ ਡਿਬਟੇਡਨੈਸ ਐਕਟ ਦੇ ਭਾਗ N IV ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਨਾਲ ਰਾਜਾਂ ਦੇ ਉਸ ਹਿੱਸੇ ਵਿੱਚ ਵਿਤਕਰਾ ਪੈਦਾ ਹੋਇਆ, ਜੋ ਕਿ ਪਹਿਲਾਂ ਮਾਰਵਾੜ ਰਾਜ ਅਤੇ ਬਾਕੀ ਰਾਜਸਥਾਨ ਸੀ ਅਤੇ ਕਰੇਗਾ, ਇਸ ਲਈ, ਧਾਰਾ 14 ਦੁਆਰਾ ਮਾਰਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਇਸਨੂੰ ਵਾਜਬ ਵਰਗੀਕਰਣ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਜਾਇਜ਼ ਠਹਿਰਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਜਾਂ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਕਿ ਇਹ ਕਾਨੂੰਨ, ਰਾਜਸਥਾਨ ਦੇ ਉਸ ਹਿੱਸੇ ਵਿੱਚ ਵੱਡੇ ਪੱਧਰ 'ਤੇ ਕਮਿਊਨਿਟੀ ਦੇ ਭਲੇ ਲਈ ਇੱਕ ਕਾਨੂੰਨ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਨੂੰ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਪ੍ਰਗਤੀਸ਼ੀਲ ਕਾਨੂੰਨ. ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਇਸ ਸਿੱਟੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚਣ ਦਾ ਕੋਈ ਆਧਾਰ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਰਾਜਸਥਾਨ ਦੇ ਜਿਸ ਹਿੱਸੇ 'ਤੇ ਐਕਟ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਉਸ ਵਿਚ ਕੁਝ ਅਜੀਬ ਸੀ ਜਿਸ ਲਈ ਰਾਜ ਦੇ ਬਾਕੀ ਹਿੱਸਿਆਂ ਦੇ ਮੁਕਾਬਲੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਸੀ

ਅਤੇ ਐਕਟ ਨੂੰ ਇਕ ਹਿੱਸੇ ਵਜੋਂ ਬਚਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਪ੍ਰਗਤੀਸ਼ੀਲ ਅਤੇ ਸੁਧਾਰਾਤਮਕ ਉਪਾਅ. ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਨੁਕਤੇ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਸਜਦ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸਹਾਇਕ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ। ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਅਯੋਗ ਉਪਬੰਧ ਰਾਜ ਪੁਨਰਗਠਨ ਐਕਟ, 1956 ਦੀ ਧਾਰਾ 119 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਪੈਪਸੂ ਦੇ ਪੁਰਾਣੇ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਕਰਦਾ ਹੈ। *ਰਾਮਜੀਲਾਲ ਬਨਾਮ ਆਈ. ਟੀ. ਅਫਸਰ (2)* ਵਿੱਚ, ਇਹ ਦੋਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਵਿਵਸਥਾ ਕਿ ਬਕਾਇਆ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਉਸ ਸਮੇਂ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਸਮਾਪਤ ਕੀਤੀਆਂ ਜਾਣੀਆਂ ਚਾਹੀਦੀਆਂ ਹਨ ਜਦੋਂ ਅਧਿਕਾਰ ਜਾਂ ਦੇਣਦਾਰੀਆਂ ਇਕੱਤਰ ਕੀਤੀਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ ਅਤੇ ਕਾਰਵਾਈ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਇੱਕ ਵਾਜਬ ਵਰਗੀਕਰਣ 'ਤੇ ਸਥਾਪਿਤ ਇੱਕ ਵਾਜਬ ਕਾਨੂੰਨ ਹੈ ਜੋ ਬਰਾਬਰ ਸੁਰੱਖਿਆ ਧਾਰਾ ਦੇ ਅਧੀਨ ਮਨਜ਼ੂਰ ਹੈ ਅਤੇ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਅਪਵਾਦ ਨਹੀਂ ਲਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਮੌਜੂਦਾ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਇਹ ਨਿਰੀਖਣ ਕਾਫ਼ੀ ਅਨੁਕੂਲ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਵਿਲੀਨ ਹੋਣ 'ਤੇ ਉਪਰੋਕਤ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ਾਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਪੁਰਾਣੇ ਪੈਪਸੂ ਰਾਜ ਦੇ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ਾਂ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਚਲਿਤ ਕਾਨੂੰਨਾਂ ਨੂੰ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ।

(1) ਏਆਈਆਰ 1958 ਰਾਜ. 27

(2) ਏਆਈਆਰ 1951 ਐਸਸੀ 97

ਮੌਜੂਦਾ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਦੀ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਤੱਕ। ਸੰਖਤ ਕੁਮਾਰ ਇੱਕ ਵੱਖਰੀ ਵਿਵਸਥਾ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਪਰੋਕਤ ਕਾਰਨਾਂ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ ਨੱਥੂ ਰਾਮ ਦੇ ਵਰਗੀਕਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਵਾਜਬ ਆਧਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਉਠਾਏ ਗਏ ਵਿਵਾਦ — T ਨੂੰ ਰੱਦ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਅਪੀਲ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਹੇਠਲੀਆਂ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਨੂੰ ਪਾਸੇ ਰੱਖ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਇਹ ਮਾਮਲਾ ਕਾਨੂੰਨ ਅਨੁਸਾਰ ਅਗਲੀ ਕਾਰਵਾਈ ਲਈ ਮੁੜ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਜਾਵੇਗਾ। ਧਿਰਾਂ ਨੂੰ 15 ਮਾਰਚ, 1958 ਨੂੰ ਐਗਜ਼ੀਕਿਊਟਿੰਗ ਕੋਰਟ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਪੇਸ਼ ਹੋਣ ਦਾ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਖਰਚਿਆਂ ਬਾਰੇ ਕੋਈ ਹੁਕਮ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ।

ਕੇ. ਐਸ. ਕੇ.,

ਡਿਸਕਲੇਮਰ:- ਸਥਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਨਿਰਣਾ ਕੇਵਲ ਮੁਕੱਦਮੇਬਾਜ਼ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਸਮਝਣ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਸਾਰੇ ਵਿਹਾਰਕ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਮੰਤਵਾਂ ਲਈ, ਨਿਆਂ ਨਿਰਣੇ ਦਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸੰਸਕਰਣ-ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਮਲ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।

ਗੁਲਜ਼ੇਬਾ